

זוהר פרשת בא - רועה הנאמן (מב ע"א)

ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, אין כל בריה שתשוה כמוני

ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה וגו', פתח רועה הנאמן ואמר, כתוב (ישעי' מ"ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, כל חיות העליונות שהן חיות הקודש באותיות השם הקודש נקראות^[ט] ואפילו כל שאר הבריות שנבראו בהן, זה שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגו', ואין בריאה שלא תהיה נרשמת בשם הזה, כדי שיהיה ניכר מי שברא אותן, וזו יו"ד היא צורת הראש של כל הבריות, ה ה צורת ה' אצבעות הימנית וה' השמאלית, ו צורת הגוף, ובשביל זה אמר (שם מ') **ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, אין כל בריה שתשוה כמוני**, ואף על פי שבראתי לה כדמות האותיות שלי, שביכולתי למחות צורה והיא ולשנותה כמה פעמים, ואין אלוה אחר עלי שיוכל למחות צורת, ולפיכך (דברים ל"ב) כי לא כצורנו צורם ואויבינו פלילים, ואם יקשה אדם הלא כתוב כי לא ראיתם כל תמונה^[כ], יש לתרץ לו, זאת התמונה הנבראת ראיתי, שהרי כתוב (במדבר י"ב) ותמונת ה' יביט, ולא בכל תמונה אחרת של הבורא והיוצר בהאותיות של שמו, ולפיכך אמר (ישעי' מ') ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערוכו לו.

קודם שברא הקב"ה תמונה בעולם וצר צורה היה הוא יחידי בלי צורה ודמיון

ואל מי תדמיוני ואשוה, שאפילו זאת התמונה הנגלית אין לו במקומו, אלא כאשר יורד למלוך על בריות ולהתפשט עליהם, נתראה להם לכל אחד כפי מראה וחזון ודמיון שלהם, זה שכתוב (הושע י"ב) וביד הנביאים אדמה, ולפיכך הוא אומר אף על פי שאני מתדמה לכם בצורתכם אל מי תדמיוני ואשוה, שהרי **קודם שברא הקב"ה תמונה בעולם וצר צורה, היה הוא יחידי בלי צורה ודמיון**, ומי שרוצה להבין בו קודם הבריאה, איך הוא מחוץ לתמונה, אסור לעשות לו כל צורה ותמונה שבעולם, לא באות ה ואפילו לא באות י של השם הקדוש, ולא בשום אות ונקודה שבעולם, וזהו שכתוב כי לא ראיתם כל תמונה, מכל דבר שיש בו תמונה ודמיון לא ראיתם.

כדי שיכירו אותו בכל מדה ומדה איך מתנהג העולם בחסד ובדין כפי

זיו הזוהר

אבל הענין של תמונת ה' היינו ספירת המלכות, שאף על פי שהיא בכלל האלוהית, מכל מקום נחשבת לנברא, אבל בהבורא והיוצר שהוא עלת העלות, בודאי אין שייך דמות וצורה.

יט. פירוש, שנבראו בהן, וחיותן מהן. כ. פירוש, ואם כן, איך שייך אצלו לומר שאין מי שיוכל למחות צורתו, ומתרץ שהלא בודאי שייך תמונה, כיון שנאמר במשה רעיא מהימנא, ותמונת ה' יביט,

מעשה האנשים

אבל לאחר שעשה זאת התמונה של המרכבה שהאדם העליון יורד שמה, נקרא בתמונה ההיא הוי"ה, כדי שיכירו אותו במדות שלו בכל מדה ומדה, ונקרא: אהי"ה, אל, אלהים, צבאות, שד"י, כדי שיכירו אותו בכל מדה ומדה איך מתנהג העולם בחסד ובדין כפי מעשה האנשים, שאם לא יתפשט אורו על כל הבריות איך יכירו אותו, ואיך יתקיים (ישעי' ו') מלא כל הארץ כבודו, וי לו לזה שמדמה אותו לאיזו מדה, ואפילו לאותן מדות שלו, כל שכן לבני האדם (איוב ד') אשר בעפר יסודם, שכלים ונפסדים, אלא הדמיון שלו כפי ממשלתו על המדה ההיא ואפילו על כל הבריות^[כא], ולמעלה מאותה המדה כאשר נסתלק ממנה אין לו מדה ולא דמיון ולא צורה, כדמיון הים שאין במי הים תפיסה כלל ולא צורה, אלא בהתפשטות מי הים על כלי שהיא הארץ נעשה דמיון, ונוכל לעשות חשבון שם, דהיינו מקום הים, הרי אחד, יוצא ממנו מעין שהוא התפשטות של המקור, הרי שני, אחר כך כשנעשה כלי גדול, כגון מי שחופר חפירה גדולה ונתמלא מן המים היוצאים מן המעיין, כלי זה נקרא ים, והוא כלי שלישי, זה כלי הגדול נתחלק לשבעה כלים ארוכים, שנתפשט מים מן הים לשבעה נחלים, הרי: מקור, ומעיין, וים, וז' נחלים, שהם עשרה^[כב] ואם ישבר האומן אותן הכלים שהכין יחזרו המים להמקור, וישארו כלים הנשברים יבשים בלי מים.

סוד העשר ספירות

כמו כן עלת העלות הוציא עשר ספירות, ראשית כלן ספירת כתר, וקרא לכתר מקור, ובו אין סוף לנביעת אורו^[כג], ובעבור זה קרא לעצמו אין סוף, ואין לו תמונה וצורה, ושם אין כלי לתפוס אותו להבין בו איזו ידיעה כלל, ובשביל זה אמרו בו, במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור, אחר כך עשה כלי קטון וזו אות י ונתמלא ממנו, וקרא לו מעין נובע חכמה, וקרא לעצמו בה חכם, ולאותו כלי הקטון קרא לו חכמה, אחר כך עשה כלי גדול, וזו אות ה ונתמלא ממנו, וקרא לו ים הבינה, וקרא לעצמו בה, מבין, ולאותו כלי הגדול קרא לו בינה, והוא חכם מעצמו ומבין מעצמו, שהרי ספירת החכמה היא אינה נקראת חכמה מעצמה, אלא לפי שהחכם ההוא ממלא לה מנביעת אור החכמה שלו, וספירת הבינה היא אינה נקראת בינה מעצמה, אלא לפי שהמבין ההוא ממלא לה באור הבינה ממנו, שאם הוא יסתלק ממנה תשאר יבשה, זה שכתוב (איוב י"ד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש.

זיו הזוהר

גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות], ובכלל מבאר כאן הענין של אורות וכלים, כידוע למבינים בחכמת הקבלה. כג. פירוש, שהכתר הוא הראשון שהא"י סו"ף נובע בו הארתו, ובעבור זה יש דעות שהכתר נקרא גם כן בשם אין סוף, ואינו ממנין העשר ספירות, ומחשבים במקומו ספירת הדעת. [אמר המביא לבית הדפוס: המובן בדברי המהרח"ו זי"ע דכל ספירה העליונה פעמים שנקרא כלפי אלו

כא. דהיינו, שבמדת החסד שייך לובן, ובגבורה אודם, ואצל הבריות [מתגלה הנהגתו יתברך] לפעמים כזקן מלא רחמים, ולפעמים כגבור מלחמה. כב. זה המשל עמוק מאד, ונצרך ספר שלם לביאור שלו, אך מובן ברמז כנזכר הלאה, שמקור הים, ומעיין המקור, והים עצמו, שלש אלה רמז על ג' ספירות הראשונות, כתר חכמה בינה, וז' נחלים לרמז על הז' ספירות, "חג"ת נהי"מ" [חסד,

עשה לו שבעה כלים נכבדים, וקראם: גדולה, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות

אחר כך והכהו לו' נחלים ועשה לו שבעה כלים נכבדים, וקראם: גדולה, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, וקרא לעצמו גדול וחסיד בגדול"ה, גבור בגבור"ה, מפואר בתפאר"ת, אדון מנצח מלחמות בנצ"ח נצחים, ובהו"ד קרא שמו הוד יוצרנו, וביסו"ד קרא שמו צדיק, וזה היסו"ד הכל נשען עליו כל הכלים וכל העולמות^[כד], ובמלכו"ת קרא שמו מלך, ולו הגדול"ה והגבור"ה והתפאר"ת והנצ"ח וההו"ד, כי כ"ל בשמים ובארץ, שהוא צדיק"ק, לו הממלכה שהיא מלכו"ת^[כה].

הכל ברשותו לגרוע בהכלים להוסיף בהם נביעת השפע ולגרוע בהם השפעת אורו

הכל ברשותו לגרוע בהכלים להוסיף בהם נביעת השפע ולגרוע בהם השפעת אורו, כרצונו, ואין עליו אלוה שיוסיף בו או יגרע בו, אחר כך עשה משמשים לאותן הכלים, כסא בארבעה אופנים, ושש מדרגות להכסא, הרי עשרה, והכל ביחד הוא הכסא.. והתקין להכסא כתות שישמשו לו, והם מלאכים, אראלים, שרפים, חיות, אופנים, חשמלים, אלים, אלהים, בני אלהים, אישים, ולא לה עשה עוד משמשים, סמא"ל [ס"מ] וכל כתות שלו שהם כעננים לרכב בהם לרדת על הארץ, והם כסוסים למו, ומניין שעננים נקראים מרכב, שנאמר (ישעי' י"ט) הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים, וכשראו שאלוה הממונה שלהם תבנית שלו כסוס תחת מרכבתו של הקב"ה, מיד ונעו אלילי מצרים מפניו ולבב מצרים ימס, נעו מן האמונה שלהם ולבם נמס כדונג מפני אש, עד כאן רעיא מהימנא.

זוהר פרשת שמות (יד ע"ב)

היא השכינה הקדושה היוצאת בי"ב הארות המזהירים מן הזוהר המאיר לכל

ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש וגו' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים, פתח רבי אלעזר ואמר (שיר ו) ששים המה מלכות ושמונים פלגשים וגו', ששים המה מלכות, הם הגבורים שלמעלה שנשתלשלים מכח הגבור"ה שנאחזים בקשקשים של החיה הקדושה ישרא"ל^[כז], ושמונים פלגשים ממונים הנאחזים בקשקשים שמתחתיו באחת ממאה^[כח], ועלמות אין מספר, כמו שכתוב היש מספר לגדודיו, ועל כל זה כתוב (שם) אחת היא יונתי תמתי, אחת היא לאמה, זו היא השכינה הקדושה היוצאת בי"ב

זוהר פרשת שמות (יד ע"ב)

כל - הכולל כל השפע, וה' חסדים שבו, כל אחד כלול מעשר, סך הכל חמישים גימטריה כל].
כו. כאן יפורש חיה הקדושה ישראל, על ספירת התפארת, וענין הקשקשים היינו ניצוצין של אור המקיף, לספירת התפארת, שאלו ששים הגבורים יונקים חיותם משם. **כז.** שמונים פלגשים, אחיותן בניצוצי אור המקיף של ספירת המלכות, שנקראת אחת ממאה, כי כל ספירה היא כוללת מעשר

שתחתיו בשם אין סוף, אך בוודאי שאין הכוונה לאין סוף ברוך הוא, שבו אפילו משל אין, וענין מניין ספירת הדעת, תלוי בדרוש שמדבר בו, ותן לחכם ויחכם עוד]. **כד.** פירוש, כלים היינו הספירות, והכל נסמך על היסוד צדיק, כי על ידו תבוא השפע אליהם. **כה.** דורש לך ה' הממלכה, בהתקשרות המלכות על ידי כ"ל צדיק"ק, עם התפארת [אמר המביא לבית הדפוס: היסוד נקרא

הארות [כח] המזהירים מן הזהר המאיר לכל, והיא נקראת אם [כט] כדמיון זה עשה הקב"ה בארץ, הפיץ כל האומות לכל צדדי העולם והפקיד עליהם שרים, זה שכתוב אשר חלק ה' אותם לכל העמים תחת כל השמים, והוא לקח לחלקו עדת ישראל, זהו שכתוב (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, וקרא לה אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה, זו היא שכינת כבודו שהשרה ביניהם, אחת היא ומיוחדת לו, ראוה בנות ויאשרוה, כמו שכתוב (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, מלכות ופלגשים ויהללוה, אלה שרי העמים שנפקדו לשלט עליהם.

זוהר פרשת בשלח (נו ע"ב)

ערבות מהלכו באורכו אלף ות"ק שנה, ורוחבו אלף ות"ק שנה, והזיו שלו מאירים כל אותן הרקיעים

ואתכם לקח ה' ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים וגו', רבי יצחק פתח (ירמי" י) לקול תתו המון מים בשמים ויעלה נשיאים מקצה הארץ וגו', הרי למדנו שבעה רקיעים עשה הקב"ה, ובכל רקיע ורקיע בהלכו מאתים שנים, ורומו חמש מאה שנה, ובין רקיע ורקיע חמש מאה שנה, וזה שנקרא ערבות מהלכו באורכו אלף ות"ק שנה, ורוחבו אלף ות"ק שנה, והזיו שלו מאירים כל אותן הרקיעים, והרי למדנו שלמעלה מערבות רקיע החיות, פרסות חיות הקדושות ורומן ככלן, למעלה מהם קרסולי החיות ככלן, שוקי החיות ככלן, ארכובי החיות ככלן, ירכי החיות ככלן, עגבי החיות ככלן, וגוף החיות ככלן, כנפי החיות ככלן, צואריהן ככלן, ראשי החיות ככלן, מהו ככלן, כנגד כלן, וכל אבר ואבר שבחיות כנגד שבעה תחומים, וכנגד ז' היכלות, וכנגד מהארץ לרקיע, וכנגד מרקיע לרקיע, ושיעור של כלן ורומן עשרים וחמשה אלף חלקים משיעור הקב"ה [ל] כמו שנתבאר, ועוד רקיע אחד למעלה מן קרני החיות, שכתוב (יחזקאל א') ודמות על ראשי החיה רקיע, מלמטה יש כמה מרכבות מימין ומשמאל, מתחת הים שוכנים כל דגי הים וצפים, נאספו בזיו שלהם ארבעה נחלים במדרגותיהם, וכל המרכבות נקראות בשמותן, מתחת לאלה הולכים וצפים אותן הקטנים מהם, מדרגות על מדרגות, שכתוב (תהלים ק"ד) זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, והרי ביארנו הענין, מצד שמאל התחתון תגבורת צד הטומאה ונאחזים מאותן שלמעלה, הם ירדו להיות נשבר מן כח החזק של הקדושה, כמו שביארנו מרכבות פרעה וחילו ירה בים, [אף כאן ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים].

זיו הזהר

חלקים, ואין לטעות חס ושלום שזה החשבון מוסב על הבורא עליון אחד יחיד ומיוחד ב"ה, כי הוא אין לו שיעור ותפיסה במחשבה כלל, אלא שזה מוסב על כלי הספירות שברקיעים התחתונים של עולם העשיה שהבורא משפיע בהם הארתו, וכן מה שנזכר כאן, איזו פעמים בכלן או כנגד כולן, אין הכונה מדה באמה, אלא שכל הגבוה יותר נחשב

ספירות. **כת.** היינו אורות, י"ב צירופי הוי"ה, המאירים בה מהארת הבינה, שהיא זהרא דנהיר לכל. **כט.** יש לפרש שמוסב על הבינה, שנקראת אמא עלאה, או על המלכות שנקראת אמא תתאה. **ל.** הנה שיעור קומתו של הקב"ה, מובא בספר פרקי היכלות, שהוא רל"ו אלפים רבוא רבבות פרסאות, ולפי אותו החשבון, הוא זה השיעור כ"ה אלפים

(נ' ע"ב) זוהר פרשת בראשית

אבל אותו אור הלבן השורה עליו אינו שורף ואינו מכלה לעולם ולא ישתנה גון אורו

כי ה' אלהיך אש אכלה הוא אל קנא. פתח רבי שמעון ואמר שתי מקראות נאמרו, כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, וכתוב שם ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, אלו המקראות ביארתי אותם בכמה מקומות והעירו בהן החברים, בוא וראה כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, הרי נדרש ענין זה בין החברים שיש אש אוכלת אש, שאוכלת לה ותכלה אותה, לפי שיש אש המתגברת על אש וזה נתבאר, אבל בוא וראה מי שרוצה להבין חכמת היחוד הקדוש יסתכל בשלהבת העולה מתוך הגחלת או מתוך נר הדולק, שהרי השלהבת אינה עולה אלא כאשר נאחזת בדבר גשמי, ובוא וראה בשלהבת העולה יש שני אורות, אור אחד הוא אור לבן המאיר, והשני הוא האור שנאחז בו שהוא שחור או תכלת, זה אור הלבן הוא למעלה והוא עולה בדרך ישר, ותחתיו הוא אור התכלת או השחור שהוא כסא לאור הלבן, וזה האור הלבן הוא שורה על אור השחור או התכלת ונאחזים זה בזה להיות הכל אחד, וזה אור השחור או התכלת שהוא למטה הוא כסא כבוד לאור הלבן, וזאת הכסא של אור התכלת או השחור נאחז בדבר אחר גשמי הנדלק והנשרף שהוא למטה, והוא מעורר לאור השחור או התכלת להאחז ולהתאחד באור הלבן שהוא למעלה, וזה אור התכלת או השחור לפעמים נהפך לאודם, וזה אור הלבן שעליו אינו נשתנה לעולם, שהרי הוא לבן תמיד, אבל זה אור התכלת נשתנה לגונים האלה, לפעמים הוא תכלת או שחור ולפעמים אודם, והוא נאחז לשני צדדים, נאחז למעלה באותו אור הלבן, ונאחז למטה באותו דבר הגשמי שמתחתיו שנתקן להבעיר, וזה אור התכלת הוא שורף תמיד ומכלה כל דבר שנדבק בו למטה, לפי שכך הוא דרכו להיות מכלה ומבעיר, שהרי בו תולה כליון של הכל ומיתה של הכל, אבל אותו אור הלבן השורה עליו אינו שורף ואינו מכלה לעולם ולא ישתנה גון אורו, ועל כן אמר משה כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, אוכלה ודאי, מבעיר ומכלה כל מה ששורה תחתיו, ועל כן אמר ה' אלהיך, ולא אלהינו^[לא] לפי ששורש משה היה באותו אור הלבן שמלמעלה שאינו מבעיר ואינו מכלה.

מכל מקום ישראל דבקים בו תחתיו ומתקיימים בקיום

ובוא וראה שאין לך התעוררות לזה אור התכלת שידלק ולהאחז באור הלבן, אלא על ידי ישראל שהם דבקים בו תחתיו, ובוא וראה שאף על פי שדרכו של זה אור התכלת או השחור לכלות כל מה שנדבק בו מתחתיו, מכל מקום ישראל דבקים בו תחתיו ומתקיימים בקיום, זה שכתוב ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, בה' אלהיכם ולא אלהינו, באותו אור התכלת או השחור שמבעיר ומכלה כל מה שנדבק בו תחתיו, ואתם דבקים בו ומתקיימים, שנאמר חיים כלכם היום, ודע והבין שעל אור הלבן שורה למעלה אור נעלם

זיו הזוהר
 עילה להלמטה ממנו, וכל עילה כוללת כל העולמים שיח. לא. משה קורא למדת המלכות אלהיך, כיון
 שלמטה ממנה, ואין כח בכל מוח להבין סוד זה ששרשו בתפארת, אור התכלת היינו מלכות, ואור

המקיף אותו, וסוד עליון בזה.. סוד של חכמה הוא בענין יחוד הקדוש, שבשביל זה ה האחרונה של השם הקדוש היא אור התכלת והשחור שמתיחדת עם יהו, שהוא אור הלבן המאיר, ובוא וראה לפעמים אותו אור התכלת היא ד ולפעמים ה, בזמן שאין דבקים בה ישראל למטה להדליק לה^[לב] שתתיחד עם אור הלבן היא ד, ובזמן שמעוררים אותה להתחבר עם האור הלבן אז נקראת ה, מניין, שנאמר (דברים כ"ב) כי יהיה נערה בתולה, נער כתוב בלא ה, מה הטעם, לפי שלא נזדוגה עם זכר, ובכל מקום שאין נמצאים זכר ונקבה ה לא נמצאת ונסתלקת משם ונשאר ד, שהרי היא כל זמן שמחוברת באור הלבן המאיר נקראת ה, ואז הכל נתחבר יחד, היא נדבקת באור הלבן, וישראל דבקים בה וקיימים תחתיה להדליקה, אז הכל אחד.

באותו אור התכלת מתדבקים בה למטה כהנים ולוים וישראל

זוה הוא סוד הקרבנות, עשן העולה מעורר לאותו אור התכלת להדלק, וכאשר נדלק נתחבר באור הלבן^[לב] והנר שלמעלה מאיר ביחוד אחד, לפי שדרך אור התכלת ההיא לכלות ולהבעיר כל מה שמתדבק בה מתחתיה, כאשר עת רצון נמצאת והנר מאיר בחבור אחד, ע"ז כתוב (מלכים א' י"ח) ותפל אש ה' ותאכל את העולה וגו', ואז נודע שהנר ההוא נדלק ומאיר בחבור אחד וקשר אחד, אור התכלת שורף למטה חלבים ועולות, והוא דולק ונתקשר ונתחבר באור הלבן, ואז כל העולמות בשלמות והכל נתקשר ביחוד אחד, כי באותו אור התכלת מתדבקים בה למטה כהנים ולוים וישראל, אלה בחדוה של שיר, אלה בכונת הלב, ואלה בתפלה^[לד] ונר העליון מאיר עליהם, ונדבקים האורות יחד, והעולמות מאירים ומתברכים עליונים ותחתונים, ואז ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, ואתם, אתם היה צריך לומר, אלא וא"ו להוסיף כל חלבים ועולות, שהם נדבקים בה באור התכלת ההיא השורף ומכלה אותם, ואתם קיימים, זה שכתוב חיים כלכם היום.

זוהר פרשת צו רועה הנאמן - רעיא מהימנא (לג ע"א)

אש לבנה אש שחורה ואש של תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי וישראל

כי ה' אלהיך אש אכלה הוא, שלש אשות בנר, אש לבנה אש שחורה ואש של תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי וישראל, ותכלת שהיא השכינה קרובה להם, והיא נאחזת באותן הפתילות של כנפי מצוה, שנאמר בהן ועשו להם ציצית, ותכלת זו שהיא השכינה היא כח הדין האוכלת קרבנות ועולות.. זה שכתוב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא, אש זו נצרך לו להקב"ה להיות תמיד עמה שלא תכבה, והוא אוכל כל הקרבנות של תפלות ודברי תורה.

אדני שפתי תפתח, שהיא אחותי רעיתי, אין רעיתי אלא פרנסתי

שהרי השכינה היא פרנסתו של הקב"ה^[לה] ובמה, בתפלות, זה שכתוב (שיר ה') פתחי לי אחותי רעיתי, פתחי לי בתפלה, שנאמר בה (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח, שהיא

זיו הזוהר

הלבן היינו תפארת. לב. פירוש, על ידי תורה לד. הכהנים במחשבה, הלויים בשיר, וישראל ועבודה. לג. זהו הזדווגות המלכות עם התפארת. בתפלה. לה. על זה רמזו חז"ל, שישראל מפרנסים

אחותי רעיתי, אין רעיתי אלא פרנסתי, שבה מתקינים בנים הקדושים מאכלים של קרבנות למלך בכמה מיני מאכלים, בלחמה של תורה שנאמר בה (משלי ט') לכו לחמו בלחמי, זהו מימין, וביין דהיינו יין של תורה זהו משמאל^[לז] בנסוך המים ויין התורה שבכתב ושבעל פה מעמוד האמצעי שכולל שניהם^[לח] בבשר שהוא בשר הקודש בכמה קרבנות, שעליה ביארו חכמי המשנה בבשר היורד מן השמים עסקינן, מהו מן השמים, זה עמוד האמצעי^[לח] שעליה נאמר ובשר מבשרי^[לט] והיינו בשר הקודש שנדלקת בכמה להבים מצד מדת הגבורה באהבת בעלה, ותיקד בחביבת האהבה בקריאת שמע, בחביבת היחוד אשר לילה ויומם לא תכבה, אתם החברים בחייכם אל תתנו דמי לו להקב"ה, להיות הוא בלהבים אהבת היחוד של קריאת שמע, לקיים בו אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, עד כאן רעיא מהימנא.

זוהר פרשת נשא (כב ע"א)

תשובה המעולה מהכל היא טרם שישרה הדין בעולם

בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת וגו', אמר רבי יצחק בצר לך, מכאן שתשובה המעולה מהכל היא טרם שישרה הדין בעולם, כי לאחר ששורה הדין כחו חזק, ומי יעבירו מן העולם ויסלק לו, שהרי כיון ששורה הדין אינו נסתלק עד שגומר, ולאחר שנגמר הדין אם עושה תשובה מתקן כל העולמות, כך נשמע שכתוב ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתוב ושבת עד ה' אלהיך וגו', כי אל רחום ה' אלהיך וגו', באחרית הימים מה ענינו כאן, אלא להכליל השכינה שהיא בגלות^[מ] ונמצאת בצרתם של ישראל ואינה עוזבתם לעולם, ולפיכך הקב"ה אף על פי שהשרה דין בעולם רוצה שיחזור ישראל בתשובה, להטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך דבר העומד בפני תשובה.

זוהר פרשת תרומה (קסא ע"א)

כאשר בא משה למד להם שיש אלוה עליון בעולם

אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים וגו', אמר רבי חייא מקרא זה יש לעיין בו, אתה הראת, מהו הראת, אלא כשיצאו ישראל ממצרים לא היו יודעים בסוד אמונת הקב"ה כלום, לפי שכלם היו עובדים עבודה זרה בגלות, ושכחו כל עיקר האמונה שהיה בהם מקדם, אשר נחלו כל אותן י"ב שבטים מאביהם יעקב. וכאשר בא משה למד להם שיש אלוה עליון בעולם, כמו שנתבאר, אחר כך ראו כל אותן הנסים והגבורות שעל הים, וכל הנסים והגבורות שעשה להם במצרים, אחר כך ראו כמה גבורות במן ובמים, ונתנה להם

זיו הזוהר - לאביהם שבשמים, ולא לבעבור שהוא נצרך לזה, אלא לבעבור שעל ידי זה, ישפיע שפע רב לעמו ישראל. [אמר המביא לבית הדפוס: וראה בנפש החיים למהר"ח מוולאז'ין זי"ע, שפירוש ברוך אתה - הוא ממש שמברכים לו יתברך, כי כן יסד המלך, מלכו של עולם, שיהא כוח פמליא של מעלה תלוי במעשי ישראל כאן למטה, והוא סוד עלית המין על

ידי לימוד התורה וקיום המצוות, ואחר כך ירידת המ"ד והשפע לישראל]. **לו**. בחינת ימין, היינו הלכות, בחינת שמאל, היינו גבורה במלחמת הפלפול. **לז**. תפארת הוא עמוד האמצעי שכולל חסד וגבורה. **לח**. תפארת נקרא שמים. **לט**. זה רמז על המלכות והשכינה הקדושה, בסוד הכתוב, מאת ה' היתה זא"ת היא נפלאת בעינינו. **מ**. היא

התורה ולמדו דרכי הקב"ה עד שהגיעו לזמן הזה, אמר להם משה עד עכשיו נצרכתם ללמד לכם כמו שמלמדים לילד, [מכאן ולהלאה די לכם מה שראיתם עד עתה,] וזהו אתה הראת לדעת ולמדת עד עתה לדעת להבין ולהסתכל וליכנס בסוד האמונה, ומה הוא, כי ה' הוא האלהים, ואפשר תאמר שזה דבר קטון לדעת, הרי כתוב וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, **כאן תולה כל סוד האמונה להבין מתוך זה סוד כל הסודות נסתר כל הנסתרות, הויה אלהים זה שם מלא** [מא] והכל אחד.

זיו הזוהר

נקראת אחרית הימים, סוף הספירות. **מא.** זה התפארת הוא אחד ואין שני, וגם שהתורה שבכתב כולל הרבה ענינים בעיקר האמונה, שפועל טוב עם התורה שבעל פה הן תורה אחת, ועוד ענינים ופועל רע הוא אחד ואין שני, ושהמלכות עם נסתרים.